

tommelfingerregel med, at en tredjedel af huslejestigningerne slår igennem på boligstøtten. Hvis vi skal være pessimistiske i vores beregninger på staten og kommunernes vegne, så lad os sige, at ca. halvdelen slår igennem på boligstøtten. Det betyder i runde tal, at staten kan spare 25 kr. pr. lejemaal pr. år, kommunerne stort set det samme, sådan ungefær.

Det er, hvad det drejer sig om i kroner og øre, og hvad får vi så for disse penge? Vi får mennesker, der er glade, i alle aldre. Vi har en stor frivillig arbejdsindsats i vores boligafdelinger i den almennyttige boligsektor. Der er et enormt stort socialt netværk, og det betyder, at der er trivsel i langt de fleste af vores boligafdelinger ude i landet. Det betyder forebyggelse af kriminalitet. Det betyder i praksis integration af nye danskere, det er en effektiv indsats mod ensomhed f.eks. for pensionister, men sandelig også for arbejdsløse.

Samtidig er de sociale aktiviteter med til at skabe fundament for en stor indsats for vandbesparelser, energibesparelser, både når det drejer sig om varme og om strøm. Altså en uhyre nyttig indsats for miljøet og for samfundet som helhed. Dette at der er fælles aktiviteter, at der er et fællesskab, gør det også muligt at skabe motivation til f.eks. at leve ressourcebevidst.

Lad mig give et andet eksempel i denne boldgade på et forhold, som man måske ikke tænker så meget over. Der er nogle flygtninge og indvandrere, der kommer til dette land, som dér, hvor de kommer fra, er vant til at skulle koge vandet, for at det overhovedet kan bruges i husholdningen. Den praksis fortsætter de naturligvis med, hvis der ikke er nogen, der fortæller dem, at det behøver de ikke at gøre i Danmark, fordi det vandværksvand, der bliver leveret i Danmark, faktisk er så rent, at det kan bruges direkte i husholdningerne.

Hvem er det, der laver det oplysningsarbejde, for hvor er det, flygtningene og indvandrerne bor? Det er de aktive i den almennyttige boligsektor, der laver det oplysningsarbejde, der skaber den motivation, den forståelse, der kan overbevise de nye danskere om, at de ikke behøver at bruge strøm på at koge vandet, og heller ikke behøver at koge 5 l vand ad gangen for at have noget stående. Det er både vandbesparende og elbesparende. Blot for at give et eksempel på, hvad dette her betyder for vores miljøindsats.

Miljøindsatsen er i høj grad en holdningsindsats, som også baserer sig på tillid, og det er en

opgave, der kan løses med det store sociale arbejde, der udføres i den almennyttige boligsektor. Det giver store besparelser på driftsbudgetterne i afdelingerne, det giver lavere husleje, og det giver lavere udgifter for staten og kommunerne til boligstøtte, og det er i en helt anden og større størrelsesorden end det, vi taler om i forbindelse med huslejebetalte sociale aktiviteter.

Men hvor havde fundamentet været, hvor havde kendskabet, tilliden, været i sådan en boligafdeling, hvis det havde været forbudt at have fælles aktiviteter i en almennyttig boligafdeling?

Så kan man sige: Jamen man behøver jo heller ikke at forbyde det, men hvorfor skal der absolut gives boligstøtte til den slags aktiviteter?

Det er jo et godt spørgsmål, men det skal være min påstand – og jeg tror sagtens, vi kan få det bevist – at de, der vil vælge fra over for at betale til fælles aktiviteter, hvis det ikke var en del af huslejen, er dem, der modtager boligstøtte. Og det må de gøre, for det er jo dem, der er dårligst stillet økonomisk, og som må prioritere hver en krone. Derfor er det netop dem, som måske har den allerstørste brug for det sociale netværk, for at være med i de fælles aktiviteter, men som, fordi det nu ikke længere er en integreret del af den bolig, de bor i, må prioritere, må vælge fra. Det er altså dem, der har hårdest brug for det sociale netværk, der i den sammenhæng vil blive ladt ude af fællesskabet.

Hvad koster det så det offentlige, de skatteydere, der finansierer boligstøtte, at vi gør det på denne måde? Ja, man må vel vurdere, at det slet ikke kan klares for 50 kr. om året pr. familie fra den offentlige sektor. Det vil blive væsentlig dyrere, hvis vi ikke blot skal lade menneskene sejle deres egen sø, og det gør vi jo ikke i et velfærdssamfund – det går jeg også ud fra at både Venstre og De Konservative er enige med mig og Socialdemokratiet i at vi ikke skal. Man skal ikke lade mennesker sejle deres egen sø. Man skal være med til at tage hånd om dem og hjælpe dem med at løse de problemer, de måtte have, og det gælder ikke mindst dem, der er socialt dårligst stillet i vort samfund.

Hvis vi skal løse nogle af de opgaver, som i dag bliver løst over den store frivillige indsats i den almennyttige boligsektor, vil det kræve ansættelse af mange flere mennesker i den offentlige sektor til kriminalforebyggelse, f.eks. SSP-samarbejde og den slags. Det vil også betyde flere mennesker til løsning af de daglige små